

менный свой гортанъ; неговѣи очи бѣха полни съ кровь и огнь; и бѣше свои ребра съ долгую свою опашку. Азъ като го хванахъ тѣртихъ го долу: можеше ме растерза ако го не возбранеше малая моя желѣзна риза съ кою бѣхъ облеченъ споредъ обычаи Египетскихъ пастырей. Трипути го тѣртихъ долу, и три пути пакъ стана: ревеше Только много, щото ечеха вси горы. На конецъ като стиснахъ съ руку мою гортани его, удавихъ го; пастыріе кои бѣха свидѣтели того подвига, понудиха ме да облеча кожу на това страшно животно.

Той случай на това чудно дѣло, и красное премѣненіе на сичкія наши пастыри, прочусе по сичкій Египетъ, даже и въ Сезостровы уши. Онъ се научи какъ единъ отъ оныя два робы, кон мыслаха да са финикіаны, бѣше донелъ златный кѣкъ въ бесплодныя и ненаселяемыя пустыни. Онъ поиска да ме види: понеже любеше музы; и сичко що може да сочини искусный человекъ умиляваше сердце того царя. Видѣ ме, послуша ме съ благодареніемъ, и разумѣ че Метофъ бѣше го прелстивъ заради сребролюбіе, кого онъ абіе осуди да се наказува у единъ вѣченъ затворъ, и отмѣ му сичкое богатство що владѣше неправедно. О! колку в злощастенъ, говореше, оный що є поголѣмъ отъ другія человекъ! Онъ не може да види секога истинну со свои очи, понеже є окруженъ отъ лукавы человекъ кое го возбраняватъ да достигне даже доистаго Владѣтеля; секій се увѣщава отъ свою ползу да го прелещава; секій, подъ єдну притворну ревность, скрива свое честолюбіе, и притворявасе че люби своего царя, и не го люби за друго, само заради дары